

Din vandring med Gud: Gud viser veien

Undervisningsbrev (Del 1)
av Derek Prince

For trang er den port og smal er den vei som fører til livet...
Mat 7:14 Her beskriver Jesus det kristne livet i to påfølgende faser. Den første: En trang port som vi må gå gjennom. Den andre: En smal vei som vi må vandre på. «Porten» representerer en enkelt inngangssopplevelse – det Bibelen kaller å bli «frelst» eller «født på ny». «Veien» representerer det nye livet som denne inngangssopplevelsen fører oss inn i.

I virkeligheten advarer Jesus oss mot å prøve skille disse to fasene fra hverandre. Den eneste inngangen til den smale veien er gjennom den trange porten. Uten at vi blir født på ny, kan vi ikke engang begynne å leve det kristne livet. På den annen side er hensikten med å gå gjennom porten at vi skal vandre på veien. Fylden av det livet som Jesus inviterer oss til, kommer ikke bare ved å gå gjennom porten, men deretter å vandre på den veien som porten fører oss inn på.

Veien

Det er meget viktig at vi ikke betrakter det kristne livet bare som en statisk tilstand av «å være frelst» eller «å være en kristen». I menighetens første tid var ordet kristendom ennå ikke oppfunnet. Det vi i dag kaller kristendom ble kalt «Veien». For eksempel, da Saul fra Tarsus skulle dra til Damaskus, ba han om brev fra Øverstepresten i Jerusalem til synagogene i Damaskus, slik at han, om han fant noen som tilhørte Veien, ... kunne føre dem bundet til Jerusalem. Apg 9:2. Senere, etter at Paulus en tid hadde forkynt i Efesos, ser vi to uttalelser om resultatet: Men fordi noen av dem forherdet seg og ikke trodde, men talte ondt om Veien overfor folkemengden, drog han bort fra dem ... og Omtrent på denne tiden ble det et stort oppstyr om Veien Apg 19:9, 23. (Andre steder der kristendommen er omtalt som «Veien», er i Apg 22:4; 24:14, 22.)

<pre>Den samme tanken er uttrykt mange andre steder i Skriften. For eksempel sier Paulus til mennene i Aten: «For i ham [Gud] er det vi lever og beveger oss og er til» Apg 17:28. Hvis vi «lever», vil vi «bevege» oss. Livet er aldri statisk eller uten bevegelse. Det innebærer alltid vekst, utvikling og fremgang. Ord 4:18 forteller oss: Men de rettferdiges sti er som det strålende lys, som skinner klarere og klarere til høylys dag.</pre>På denne stien i det kristne livet beveger vi oss stadig fremover mot et større lys. For hvert skritt vi tar

langs stien, blir lyset klarere. Gårsdagens lys er ikke tilstrekkelig for i dag. Det er ikke mulig å stå stille, for ikke å snakke om å vende tilbake. Uansett hvor lys fortiden kan ha vært, er fremtiden ennå lysere.

Virker denne oppfordringen til stadig å bevege seg fremover vanskelig og krevende? La meg gi deg et velsignet, trygt ord. Vi er ikke bedt om å vandre denne veien alene. Herren vil selv være med oss for hvert skritt vi tar. Under den Gamle pakt gav han sitt folk dette høytidelige løfte:

«Frykt ikke, for jeg er med deg. Se deg ikke rådvill omkring, for jeg er din Gud. Jeg styrker deg, ja, jeg hjelper deg, jeg holder deg oppe med min rettferds høyre hånd» Jes 41:10.

Under den Nye pakt bekrefter Jesus selv dette løfte for oss:

«Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende» Mat 28:20.

Kan to vandre sammen?

Så må vi lære å vandre med Gud. Det innebærer et kontinuerlig, personlig forhold til ham. Amos 3:3 stiller dette spørsmålet: «Vandrer vel to sammen uten at de er blitt enige om det?» Underforstått er svaret nei. For å kunne vandre med Gud, må vi «være enig» med ham.

Av natur er vi imidlertid ikke enig med Gud. Tvert imot sier Paulus i Rom 8:7: *For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov og har heller ikke evne til det.* Det kjødelige sinn betyr de tanker og holdninger som er naturlige for oss alle før Guds nåde begynner å forandre oss. De er i direkte opposisjon til Gud, og ingen forsoning er mulig.

I Jes 55:8-9 forteller Gud oss rett frem: For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker. Videre, Gud vil ikke forandre seg. I Mal 3:6 sier han: For jeg er Herren, jeg forandrer meg ikke. Siden Guds veier og tanker er ganske annerledes enn våre og siden Gud ikke vil forandre seg, er det bare én mulighet igjen. Hvis vi vil vandre med Gud, er det vi som må forandre oss: *Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige mann sine tanker. Jes 55:7* Det er våre tanker og våre veier som må forandres. Denne forandring krever at vi fullstendig overgir oss til Gud og forplikter oss til ham med alt vi er.

Hvem eier oss?

I de 11 første kapitler i Romerbrevet, forklarer Paulus Guds fullstendige tilveiebringelse for vår forløsning gjennom troen på Kristus. Deretter begynner han kapittel 12 med ordene: Jeg formaner dere derfor, brødre, ved Guds barmhjertighet ...Hva innebærer ordet «derfor»? Det indikerer det gjensvaret som kreves av oss i lyset av alt det Gud har gjort for oss. Hva er vårt gjensvar? Det et uttrykt i de etterfølgende ordene:

... at dere fremstiller deres legemer som et levende offer, hellig og velbehagelig for Gud. Dette er deres åndelige gudstjeneste. Og bli ikke dannet lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje.

Det grunnleggende emnet som Paulus tar opp her dreier seg om eierskap. Som kristne kan vi ikke lenger kreve at vi eier oss selv. «*Eller vet dere ikke at legemet deres er et tempel for den Hellige Ånd, som er i dere, som dere har fra Gud, og at dere ikke tilhører dere selv? For dere ble kjøpt for en høy pris. Gi derfor Gud ære i deres legeme og i deres ånd, for begge hører Gud til*» 1 Kor 6:19-20. Den pris vi er kjøpt med er «det dyrebare Kristi blod» (se 1 Pet 1:18-19). Siden Gud har kjøpt oss med en slik enorm pris, tilhører vi ham, ikke oss selv.

Selv om det juridiske eierskapet til våre liv nå tilhører Gud, vil han ikke hevde sin rett mot vår vilje. Han vil heller vente inntil vi oppdager logikken i hans krav og frivillig fremstiller våre legemer som et levende offer. Ordet levende peker på forskjellen mellom ofrene i den Gamle pakt og i den Nye. Under den Gamle pakt, ble dyrene som ble ofret til Gud drept. Under den Nye pakt, ofrer vi våre legemer til Gud mens vi ennå lever. Men i alle andre henseender er fremstillingen av våre legemer for Gud likeså fullstendig og endelig som det var med dyrene som ble ofret under den Gamle pakt.

Denne fremstillingen av legemer for Gud skulle være en bestemt, hellig overgivelse, som vi kan uttrykke i en bønn som denne: *Herre, i lyset av den pris som du betalte for å frelse meg fra synd, ser jeg nå at jeg ikke lenger tilhører meg selv, men deg. Derfor sier jeg nå høyt og hellig at jeg overgir meg – mitt legeme og alt det inneholder – til deg, som et levende offer. Fra denne stund ber jeg deg om, og det stoler jeg på, at du tar fullstendig eierskap og kontroll over mitt liv. I Jesu navn, amen.*

Fornyelsen av vårt sinn

Når vi nå har erkjent Guds eierskap over vårt liv, er veien åpnet så han kan foreta de nødvendige forandringene i vår måte å tenke på. Vi begynner å erfare «*fornyelsen av vårt sinn*». Etter hvert som vårt sinn blir fornyet, begynner vi å «prøve» [finne ut ved erfaring] hva som er den gode og

velbehagelige og fullkomne Guds vilje». Vi har allerede sett at vårt gamle, ugjenfødte sinn «er fiendskap mot Gud» Rom 8:7. Gud vil ikke åpenbare sin vilje i våre liv så lenge vårt sinn er fiendtlig overfor ham. Men når vårt sinn etter hvert blir fornyet og i samsvar med Gud, er vi i stand til å oppfatte Guds vilje og vandre på hans veier.

Prosessen med å fornye vårt sinn påvirker 3 viktige områder av våre liv: De målene vi setter oss, de motivene vi har og de midlene vi bruker for å nå dem. Av naturen er vi innerst inne selvsentrerte. Hver gang vi står overfor en beslutning, stiller vi os slike spørsmål som: Hvordan vil dette berøre meg? Hva vil jeg få ut av det? Hvordan kan jeg oppnå det resultatet jeg ønsker? Når vi gir avkall på å ha kontroll over våre liv og underordner oss Kristi herredømme, begynner alt dette å endres.

Av Jesu mønsterbønn i Mat 6:9-13, lærer vi at målet for denne livsstil er «komme ditt rike», og motivet er «for [Guds] ære i evighet». Når disse spørsmålene om mål og motiv er avklart, står vi overfor midlene: Hvordan kan jeg leve slik at jeg fremmer Guds rike og Guds ære? Skriften lærer oss og vår erfaring bekrefter det, at egne anstrengelser eller evner ikke strekker til. Vi trenger en større kraft. Guds svar til dette behov finner vi i Sak 4:6: «Ikke ved makt og ikke ved kraft [egen anstrengelse eller kraft], men ved min Ånd, sier hærskarenes Herre.» Den eneste kraften som er tilstrekkelig er den Hellige Ånds kraft.

Å vandre ved tro

Tidlig i menneskets historie blir vi presentert et bilde av en mann som lærte å vandre med Gud: «Enok vandret med Gud, og så ble han borte, for Gud hentet ham» 1 Mos 5:24. I denne vedvarende vandringen, utviklet Enok en slik intimitet med Gud at det til slutt var mer naturlig for ham å bli værende i et uavbrutt fellesskap med Gud enn å vende tilbake til sitt jordiske hjem.

Heb 11:5-6 åpenbarer hemmeligheten med Enoks vandring med Gud: Ved tro ble Enok tatt bort, så han ikke skulle se døden. Og han ble ikke funnet, for Gud hadde tatt ham bort. For før han ble tatt bort, hadde han fått det vitnesbyrdet at han var til behag for Gud. Men uten tro er det umulig å være til behag for ham. Nøkkelordet, som gjentas for å understreke det, er tro. Tro er det nødvendige, grunnleggende kravet for en vandring med Gud som er til behag for ham.

Hva er tro? Heb 11:1 sier:

«Tro er full tillit til det en håper på, overbevisning om det en ikke ser.»

Tro er en åndelig «sans» som vi bruker til å oppfatte ting som ikke er åpenbart for oss med våre naturlige sanser. Det forbinder oss med usynlige realiteter: Gud og Guds ord.

I 2 Kor 5:7 sier Paulus at vi, som kristne, «vandrer ved tro, ikke ved det synlige». Det synlige her står for vanlig viten som vi oppfatter med våre sanser. Det er angitt her som det motsatte av tro. Tro nekter å stole på sansene. Tillit til sansene avviser tro. Vi står overfor spørsmålet: Hva er mest virkelig for meg – Gud og hans ord, eller mitt sjelelige inntrykk og det mine sanser sier meg? Sann tro klynger seg urokkelig til Gud og hans ord og avviser sanselige inntrykk som motsier Guds ord. Det betydningsfulle bibelske forbilde for slik tro er Abraham. Ja, Abraham blir kalt «far til alle dem ... som tror», og vi oppfordres til å følge «etter i fotsporene av den tro som vår far Abraham hadde» se Rom 4:11-12. Ordene til Paulus her bekrefter det som allerede er sagt om det kristne livet. Det er ikke en statisk tilstand, men en «vandring», der vi stadig beveger oss fremover skritt for skritt.

Hvorledes vandre ved tro

Litt lenger frem, i Rom 4:17-21, gir Paulus et spesielt eksempel på Abrahams vandring ved tro. Gud har lovt Abraham at han og Sara skulle få et barn som skulle bli far til en stor nasjon. Men de hadde begge nådd en alder da dette var fysisk umulig, uten at de hadde fått det barnet. Stilt overfor denne konflikten mellom hva Gud hadde lovt og hva hans sanser fortalte ham om sin og Saras tilstand, valgte Abraham å holde fast på Guds løfte, heller enn å bli begrenset av sin og Saras fysiske tilstand.

Han tvilte ikke i van tro på Guds løfte, men han ble styrket i troen idet han gav Gud ære. Og han var helt overbevist om at det han hadde lovt, det var han også i stand til å gjøre. Rom 4:20-21

I denne trosvandringen har vi samtidig kontakt med to verdener. Gjennom våre sanser har vi kontakt med den naturlige, fysiske verden rundt oss; gjennom vår tro har vi kontakt med den usynlige, evige Guds verden og hans ord. I 2 Kor 4:18 setter Paulus disse to verdener opp mot hverandre. Han sier at Guds hensikter blir uttrykt i våre liv, selv gjennom lidelse, idet vi ikke retter blikket på de synlige ting, men på de usynlige. For de synlige ting er forgjengelige. Men de usynlige er evige. Det er et tilsiktet paradoks i disse ordene som Paulus bruker her. Hvordan kan vi rette blikket på ting vi ikke ser? Svaret er ved tro. Tro er den åndelige «sans» som vi bruker til å bedømme virkeligheten i den usynlige, evige verden.

Det er viktig å vurdere beviset på våre sanser rett. Gud ber oss ikke om å lukke øynene og ørene og gå omkring som om den fysiske, materielle verden rundt oss ikke eksisterte. Tro er ikke noe mystisk. Vi stiller ikke spørsmål om virkeligheten av det våre sanser viser oss, men vi spør om dens endelige karakter.

Abraham er det perfekte eksemplet på dette. Hans sanser sa ham at han fysisk ikke var i stand til å få et barn. Men Gud hadde lovt ham en sønn. Abraham lot ikke som om det hans sanser sa ham ikke var virkelig. Han nektet ganske enkelt å godta at det var det endelige. Der Guds ord lovt ham én ting og hans sanser sa ham noe annet, klynget han seg hardnakket til Guds løfte, uten å la sine sanser få ham til å tvile på det løftet. Til slutt, etter at hans tro hadde blitt prøvet, ble den fysiske tilstanden til kroppen hans (og Saras) forandret i overensstemmelse med det Gud hadde lovt ham, og han ble virkelig fysisk i stand til å få et barn.

Tro er igjen nært forbundet med ydmykhet. I Rom 3:27 forteller Paulus at å rose seg er utelukket ved troens lov. I Hab 2:4 er oppblåst selvrettferdighet og ydmyk tro betraktet som motsetninger som gjensidig utelukker hverandre:

Se, der er den oppblåste, hans sjel i ham er ikke oppriktig. Men den rettferdige ved sin tro, skal leve.

Den stolte sjel som opphøyer seg, betegner den som stoler på sin egen dyktighet og fornuft. Den rettferdige som lever ved sin tro, er den som, lik Abraham, gir avkall på tillit til sin egen dyktighet og hva hans sanser meddeler og heller velger å stole på Guds usynlige, men evige virkelighet og hans ord.

I Mika 6:8 er ydmykhet fremstilt som en beslutning vi må ta for å sette oss i stand til å vandre med Gud: «*Han har kunngjort deg, du menneske, hva som er godt; og hva krever Herren av deg, annet enn å elske godhet og barmhjertighet og å ydmyke deg og vandre ydmykt med din Gud?*» (Amplified Bible). Uttrykket «ydmyke deg»³⁶¹⁴, som nøyaktig gjengir den hebraiske teksten, indikerer en beslutning som hver av oss må ta: Herre, jeg forsaker å stole på min egen dyktighet og fornuft; jeg velger heller å stole på deg og ditt ord. Ved din nåde vil jeg vandre ved tro, ikke ved det synlige. Denne holdningen, med en ydmyk avhengighet av Gud, åpner veien for en nær, vedvarende vandring med ham.

Undervisningsbrev

Transkripsjon: TL-L088-100-NOR

Sist oppdatert: 28 Aug 2025

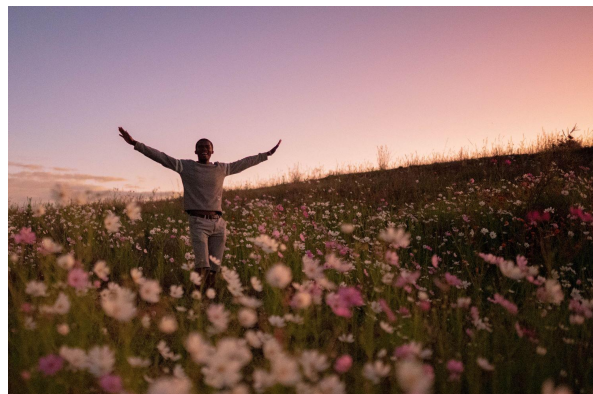
Nettsted: derekprince.com

Bøker

Belys og utvid din forståelse av Bibelen med Derek Prince-samlingen av kristne bøker.

Daglige andakter

Bla gjennom gratis bibelsk inspirerte daglige andakter av Derek Prince for praktisk lære for å løfte din kristne tro.

Eldre radio

Lytt til inspirerende 10-minutters meldinger og koble tro til livet med Derek Prince Legacy Radio-podcasten.

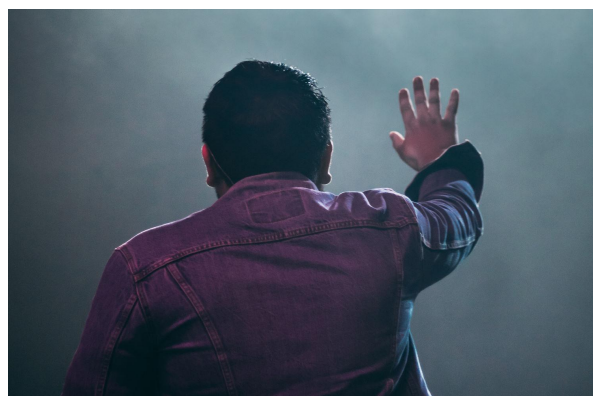
Prekener

Se originale og digitalt remastrede prekener av Derek Prince. Inkluderer fullstendige meldingsutskrifter (gratis nedlasting).

Offisiell app

Tilgjengelig gratis, last ned den offisielle Derek Prince Ministries-appen og utstyr din tro, hvor som helst, når som helst.

Proklamasjoner

Erklær liv og opplev Guds Ords transformerende kraft med våre bibelbaserte proklamasjoner.

